

El último suspiro

Títol original: *Le dernier souffle* (AKA: *Last Breath*) **Direcció i guió:** Costa-Gavras (llibre: Régis Debray, Claude Grange) **País:** França **Durada:** 99 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Denis Podalydès, Kad Merad, Marilyne Canto, Charlotte Rampling... **Música:** Armand Amar **Fotografia:** Nathalie Durand **Distribuïdora:** Wanda Visión **Estrena a Espanya:** 25/04/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès i francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En un diàleg amistós i apassionat, el metge Augustin Masset i l'escriptor Fabrice Toussaint s'enfronten cara a cara, l'un amb el final de la vida dels seus pacients, i l'altre amb el seu propi destí. Portats per un remolí de visites i trobades, tots dos s'embarquen en un sensible viatge entre l'humor i el plor: una aventura humana al cor de totes les nostres vides. (FilmAffinity)

CRÍTICA

26/09/2024 - Costa Gavras signa una pel·lícula gairebé optimista, entre tragicomèdia pedagògica i conte filosòfic ple de veritat, sobre el decididament delicat tema de la fi de la vida

"M'agrada la veritat". Igual que un dels dos personatges principals de la seva nova pel·lícula, *El último suspiro*, que ha estat presentada a la competició oficial de la 72a edició del Festival de Sant Sebastià, **Costa Gavras** ha demostrat sempre —al llarg de tota la seva carrera cinematogràfica— una innegable voluntat de treure a la llum —o fins i tot denunciar— situacions cruels (dictadures a *La confesión*, *Z*, *Estado de sitio* i *Desaparecido*), l'extrema dreta a *La Main droite du diable*, la invasió alemanya a *Sección especial*, l'atur a *Arcadia*, la inacció papal a *Amén*, l'ultraliberalisme inflexible a *Comportarse como adultos*, etc. alhora que injectava un esperit de resistència a la seva obra sempre que era possible. Però aquesta vegada, en la seva adaptació del llibre *Le dernier souffle: Accompagner la fi de vie*, de **Claude Grange** i **Régis Debray**, el director se serveix de la ficció per abordar la inexorabilitat de la mort, una "situació inhumana sobre la qual reflexionar" per "fer suportable l'inacceptable".

Aprendre, comprendre, veure, escoltar i qüestionar... La realitat de la imminència de la mort és una qüestió social candent ("ningú vol creure en la seva pròpia mort i ningú vol estudiar-la"), especialment als països occidentals, on la població envelleix exponencialment. "Què feu amb els vostres avis? Els tanqueu en caixes amb altres avis que no coneixen", assenyala un metge senegalès que apareix fugaçment a la pel·lícula. El doctor Augustin Masset (**Kad Merad**) va a contracorrent de la medicina curativa, per a la qual la mort és un fracàs, una visió que sovint va de la mà de la medicació intensiva ("ens limitem a continuar amb tractaments nocius per complaure els pacients i les seves famílies") i la manca d'informació sobre el seu estat per part de les persones afectades. Masset situa, per tant, la celebració i el respecte per la persona que s'acosta al final de la vida al centre de la unitat de cures pal·liatives. I la trobada amb Fabrice Toussaint (**Denis Podalydès**), un escriptor i filòsof al qual el tema li interessa especialment (recentment li han trobat una petita taca negra al cervell durant una ressonància magnètica), brinda a Masset l'oportunitat de donar una explicació detallada de com "ajudar a morir els vius".

A base de barrejar l'experiència d'un professional de la medicina amb reflexions filosòfiques ("he de desprendre'm de la meva ànima, però a qui l'he de donar?") en diverses històries explicades a través de *flashbacks* o consultes *in situ* al costat del llit del moribund, la pel·lícula navega entre una base totalment orgànica d'estil documental —que té en compte el patiment físic— més humana de crear la línia divisòria entre la negació i l'acceptació de la pròpia "partida"- i una representació fictícia que ajuda a crear una distància afectuosa i a evitar el voyeurisme i l'excés de patetisme, alhora que permet que les emocions s'apoderin de nosaltres en alguns moments. Amb les sòlides interpretacions de dos actors principals plens d'amabilitat i empatia, que es veuen magníficament complementades amb els papers secundaris que interpreten de meravella **Marilyne Canto**, **Charlotte Rampling**, **Karin Viard**, **Hiam Abbas**, **Agathe Bonitzer**, **Àngela Molina** i **Françoise Lebrun**, no hi ha cap dubte que *El último suspiro* té l'objectiu d'arribar al màxim de públic possible per tal de transmetre el seu missatge humà, el qual gira entorn de l'elecció personal de l'individu i la recerca de consol sense negar la inevitable veritat. I és que també hi ha "vida" al "final de la vida".

Fabien Lemerrier - cineuropa.org